

La tria

per Andreu Loncà

POESIA DE JOVENTUT

La introducció al Volum VI de de Jordi Pàmias –poesia de joventut, segons ell mateix revela– mostra en la seua expressió lacònica respecte a si mateix, un fet iniciàtic. “Tenia 10 anys quan els meus pares em regalaren el poema *Canigó*, de Jacint Verdaguer, i pocs anys més tard, *l’Atlàntida*”. Una de les claus ocultes: aquests pares que regalen un poema llarg de Verdaguer a un xiquet de 10 anys en una vila quieta anomenada Guissona, en una terra plana i ampla, la Segarra. És el llegat. L’objecte màgic que et canvia la vida. No sé si hem d’imaginar aquest xiquet també tan quiet com la vila de Guissona. Sí que hem de veure les novel·les de Josep Maria Folch i Torres, que la mare guardava en una calaixera com una deixalla amagada dels temps de la República, de les il·lusions desades.. La guerra és el teló de fons. La dictadura és la tragèdia bufa que es representa, amb cadafals de morts. A Guissona, vila quieta però distant i distinta a Lleida, ciutat de frontera. Aquesta quietud conservadora, molt segarrenca, nascuda de la necessitat, ja es llegeix en els primers versos en què el noi cerca “la gran serenitat d’aquestes aigües” ja sembla un gran propòsit. Quietud, espiritualitat; decasíl·labs i alexandrins. La poesia sembla una forma de meditació o de ioga. En consonància amb els aires del temps –fins i tot els cementiris no es poden mantenir sempre quietos!– la dècada dels anys seixanta mostren onades a “l’estany de l’ànima”. Com a emblema, a la poesia “Ball de bastons” s’hi llegeixen dos temps que contrasten: la ranera del Bep, que agonitzava. El vell solitari, innocent, de migrada estatura, amb uns ulls de mostela. (Fins i tot la paraula *mostela* és antiga, remota.) Per l’altre costat, el ball de bastons, rítmic i juvenil, a la plaça. Imagini’n quin context en què un ball popular antic commou l’ànima d’un jove sensible com era Jordi Pàmias! Comparin amb les filigranes de John Coltrane a Nord- Amèrica! La seua poesia revela obertura tímida al món. Emprermta fonda dels primers anys a Guissona. Acoronament de la seua poesia, immune als trenca-ments de l’avantguarda, als focs de la *beat generation*, a les formes de silenci de Rilke. El jazz resplendeix amb Louis Armstrong. Modelar una veu en la llum de la Segarra.

JORDI PÀMIAS.